

άντεροσυκωτοπλέμονα τά, άμάρτ. άντεροσυκωτο-
φλέμονα Σῦρ. άδεροσυκωτοφλέμονα Πάρ.

Έκ τών οὖς. άντερο, συκώτια καί πλεμόνια.

Έντερα μετά τοῦ ήπατος καί τών πνευμόνων ένθ' άν.:
Φρ. Ποῦ νά 'δῇ ό διάόλος μέσ' 'ς τὰ άδεροσυκωτοφλέμονά σου!
(άρά) Πάρ.

άντεροσφάχτης ό, ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,164.

Έκ τών οὖς. άντερο καί σφάχτης.

Πόνος δριμύς τών έντέρων (ώς σφάζων τρόπον τινά
τὰ έντερα) ένθ' άν. Συνών. στρόφος, σφάχτης.

άντεροσφίχτης ό, Θράκ. Κύπρ. Μακεδ. (Κοζ.) — Λεξ.
Δημητρ. άδεροσφίχτης Πελοπν. (Μάν.) άδιρουσφίχτ'ς
Λέσβ. (Συκαμ.) Σάμ.

Έκ τών οὖς. άντερο καί σφίχτης.

Ζώνη τής κοιλίας ανθρώπων, ένιαχού δέ καί ζώων.

άντερούδιν τό, Κύπρ.

Έκ τοῦ οὖς. άντερο καί τής ύποκορ. καταλ. -οῦδιν.

Άντεράκι, ό ίδ.: Τό μωρόν πονεῖ τ' άντερούδιν του.

άντερούλλα ή, άμάρτ. άδερούλλα Κύθηρ. Πάρ.
Πελοπν. (Μάν. κ. ά.)

Έκ τοῦ οὖς. άντερο καί τής παραγωγικής καταλ.
-οῦλλα άνευ σημ. ύποκοριστικής.

Έντερον ένθ' άν.: Αἶνιγμ.

Τρανῶ τήν άδερούλλα μου | καί σκούζ' ή Θοδωρούλλα μου
(τό σχοινίον καί ό κώδων τοῦ ναοῦ) Μάν. κ. ά. Πβ.
άντερούλλακας.

άντερούλλακας ό, άμάρτ. άδερούλλακας Πελοπν.
(Μάν.)

Μεγεθ. τοῦ οὖς. άντερούλλα διά τής παραγωγικής
καταλ. -ακας.

Μέγα έντερον: Αἶνιγμ.

Τρανῶ τόν άδερούλλακα | καί σκούζ' ό Θοδωρούλλακας
(τό σχοινίον καί ό κώδων τοῦ ναοῦ).

Πβ. άντερούλλα.

άντερούλλι τό, άμάρτ. άδερούλλι Κρήτ.

Ύποκορ. τοῦ οὖς. άντερο διά τής παραγωγικής
καταλ. -οῦλλι.

Άντεράκι, ό ίδ.: Σήμερα έφαγα άδερούλλι.

άντερουλλιά ή, άμάρτ. άδερουλλέα Κύθηρ.

Έκ τοῦ οὖς. άντερούλλι.

Ό σωλήν τοῦ ναργιλέ (ώς όμοιάζων πρὸς έντερον):
Μιά άδερουλλέα 'ς τό στόμα άπ' τό πουρνό ως τό βράδυ.

άντεροφουσκιάζω άμάρτ. άντεροφουσκιάζω Σίφν.

Έκ τοῦ οὖς. άντερο καί τοῦ ρ. *φουσκιάζω
<φούσκα.

Έξοργίζομαι. Συνών. άντεροφουσκίζομαι.

άντεροφουσκίζομαι Κίμωλ. Σίφν.

Έκ τοῦ οὖς. άντερο καί τοῦ ρ. *φουσκίζομαι
<φούσκα.

Άντεροφουσκιάζω, ό ίδ., ένθ' άν.: Άντεροφου-
σκίστηκα! Κίμωλ.

άντεροχτύπημα τό, άμάρτ. άδεροχτύπημα Κρήτ.

Έκ τών οὖς. άντερο καί χτύπημα.

Τρόμος, φόβος, άγωνία. Συνών. άντεροχτύπησι,
καρδιοχτύπι.

άντεροχτύπησι ή, άμάρτ. άδεροχτύπησι Κρήτ.

Έκ τοῦ ρ. άντεροχτυπῶ.

Άντεροχτύπημα, ό ίδ.: Αυτός έχει άδεροχτύπησι νά
ιδῇ τόν δεινα.

άντεροχτυπῶ άμάρτ. άδεροχτυπῶ Κρήτ.

Έκ τοῦ οὖς. άντερο καί τοῦ ρ. χτυπῶ.

Έξ αἰφνιδίου φόβου έχω παλμούς τής καρδιάς.

άντεροχύνω άμάρτ. άδιρουχύνου Θράκ. (Μάδυτ.)
Λέσβ. Μέσ. άδεροχύνομαι Κρήτ.

Έκ τοῦ οὖς. άντερο καί τοῦ ρ. χύνω.

1) Πλήττων έξάγω τὰ έντερα Θράκ. (Μάδυτ.) Λέσβ.:
Τόν άδιρόζ'σι Λέσβ. || Φρ. Νά τόν διῶ άδιρουζ'μένον! (άρά)
Μάδυτ. β) Μέσ. έχω άκατάσχετον εύκοιλιότητα Κρήτ.:
'Αδεροχύνθηκε ό δεινα. 2) Μέσ. μεταφ. λυπούμαι σφόδρα
Λέσβ.: 'Αδιρουχύνουμι νά βλέπου τὰ δέδρα άπότ'στα.

άντέρωμα τό, Στερελλ. (Άμφ.) άντέρωμα Ήπ.
(Χουλιαρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) 'ντέρωμα Πελοπν. (Τριφυλ.)

Έκ τοῦ ρ. άντερόνομαι.

Έκτασις μετ' έντάσεως τών μελῶν τοῦ σώματος κατά
τήν άφύπνισιν ή ένεκα καταστάσεως νοσηρᾶς ένθ' άν.:
Μ' είχαν πιάσ' κάτ' αντιρώματα σήμειρα! Αἰτωλ. Συνών.
ιδ. έν λ. άνακλαδητό.

άντερωμάρα ή, Στερελλ. (Άμφ.) αντιρωμάρα Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ. Άρτοτ.) άδιρωμάρα Λέσβ. Σάμ. 'ντιρου-
μάρα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Έκ τοῦ οὖς. άντέρωμα καί τής παραγωγικής καταλ.
-άρα.

1) Τό νά εκτείνη τις συχνά μετ' έντάσεως τὰ μέλη
τοῦ σώματος δι' άδιαθεσίαν ή νοθρότητα Λέσβ. Στερελλ.
(Αἰτωλ. Άμφ. Άρτοτ.): Είχε μιὰ άντερωμάρα άνυπόφορη
Άμφ. Έχου νιά αντιρωμάρα, μι πέθανι, θά θιρμαθῶ
Αἰτωλ. Μ' έπιασι νιά 'ντιρωμάρα τρανή, μι πιριμέν' θέρμ!
αυτόθ. 2) Άδιαθεσία Σάμ.

άντερόνομαι Στερελλ. (Άμφ.) αντιρόνομυ Ήπ.
(Χουλιαρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) άδιρόνομυ Σάμ.
'ντερόνομυ Πελοπν. (Μεσσ. Τριφυλ.) 'ντιρόνομυ Στε-
ρελλ. (Άρτοτ.) 'δερόνομαι Πελοπν. (Οἶν.)

Πιθανῶς έκ τοῦ οὖς. άντερο.

Έκτείνω τὰ μέλη τοῦ σώματος μετ' έντάσεως ένεκα
νοσηρᾶς καταστάσεως ή άτονίας ένθ' άν.: Οὔλο άντερώ-
νομαι σήμερα καί δέν ξέρω τί έχω Άμφ. Μήν 'ντιρόνωσι,
θά κουπῇ τίποντα μέσα σου Άρτοτ. Άντιρόνωσι, γλέπον,
θά θιρμάθηκισ Αἰτωλ. Άντιρόνωτι τόν πιδί, θά θιρμαθῇ
αυτόθ. Συνών. ιδ. έν λ. άνακλαδίζω Π.

άντερωσιζά ή, Στερελλ. (Άμφ.) — Λεξ. Μ. Έγκυκλ.
Δημητρ.

Έκ τοῦ οὖς. *άντέρωσι.

Τό σύνολον τών έντέρων, τὰ σπλάχνα έν γένει τοῦ
σφαγίου. Συνών. άντερζιά, άντερικό.

άντεσιζά ή, άμάρτ. άδεσιζά Κεφαλλ.

Έκ τοῦ ρ. άντένω.

Περιπλοκή τών ένδυμάτων εις έμπόδιόν τι: Καλή
άδεσιζά έπήρες! Συνών. άντέσιμο 2, μπλέξιμο.

άντέσιμο τό, Λεξ. Δημητρ. 'ντέσιμο Λεξ. Δημητρ.
'ντέσ'μον Ήπ. (Ζαγόρ. κ. ά.) Στερελλ. (Εύρυταν.)

Έκ τοῦ ρ. άντένω.

1) Συντυχία Λεξ. Δημητρ.: Καλό 'ντέσιμο (εύχῃ πρὸς
αγάμους). Συνών. άντεμα 1. 2) Άντεσιζά, ό ίδ.,
Ήπ. (Ζαγόρ. κ. ά.) 3) Κακόν συναπάντημα δαιμονίων
Στερελλ. (Εύρυταν.): 'Ιγώ είμ' άπου 'ντέσ'μον π' δέν άκούον
Εύρυταν. Συνών. άντεμα 3.

άντέτι τό, σύννηθ. άντέτ' Ήπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Άδρια-
νούπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) άδέτι Κρήτ. κ. ά. άδέτ' Ίμβρ.

